

Dar cea mai mare dintre toate este Dragostea...

de Rev. *Petru LASCĂU*

*L-am întrebat pe Isus
cât de mult mă iubește.
"Atât de mult", mi-a spus El
și și-a întins brațele murind
în locul meu pe cruce.*

Nu poți să nu simți nectarul iubirii în această toamnă cum curge ca o miere dulce prin frunzele date în aur. Lumina suavă pătrunde prin crengile copacilor pe trunchiuri, spre ierburi palide înnobilate de galbenul frunzelor răscoapte. Este un timp de plenitudine și dăruire, un timp de revărsare de frumusețe în acest final de ciclu. Roadele toarnnei, simboluri ale împlinirii și dăruirii, m-au făcut să mă gândesc la iubirea divină, la fericirea ce ne-o dăruie, la împlinirea acestei iubiri în nunta Mirelui.

Suntem rodul și obiectul iubirii divine. Ne-am născut din dragostea lui Dumnezeu, suntem mântuiți prin ea și vom fi duși ca o mireasă în Casa de ospăț a Mirelui nostru Isus Cristos.

Când va începe nunta noastră mereu amânată de secole, vor înceta daruri și virtuți, vor înceta imperii și puteri, vom lepăda totul focului, ce va strânge bolțile celeste ca pe un sul de carte, lacrimi și izbânzi, se vor încheia capitole deschise la crearea lumii; dar va rămânea Iubirea. Va rămânea Iubirea, cea mai mare din toate lucrurile care au fost, care sunt și care vor fi sub soare. Se va reîntoarce în Dumnezeul-Iubire flacăra ce-a ars în noi și ne-a întreținut prin istorie, puterea ce ne-a ridicat de fiecare dată din cenușa înfrângerilor. Iubirea se va întoarce în Iubire, înaripată alb imaculat în zborul porumbeilor spre nori.

La marea întâlnire de pe bolțile albastre, când ne vom preface într-o ninsoare inversă, va fi cum nici cea mai cutezătoare imaginație n-a putut concepe. Va fi probabil un așa pisc de frumusețe și de glorioasă bucurie că, ea, iubirea, ne va transforma irevocabil în ființe cu chip din Chipul Iubirii depline - Dumnezeu.

Vom desface poate aripi pe care n-am știut nicicând că le avem, sau poate vom putea rosti cuvinte ce niciodată n-am știut grăi. Vom revărsa, poate, râuri de dor din vulcani interiori ce n-au erupt niciodată până atunci. Vom cânta cântări ce nu le-am cântat niciodată și vom putea, poate, înveșmânta în cuvinte trăiri și arderi interioare ce ne-au fost refuzate până atunci.

Cine oare poate ști cu adevărat ce inflorescențe incandescente vor irumpe din ființele noastre transfigurate, când vom sta față în față cu Iubirea ce ne-a creat, ne-a mântuit și ne-a răpit la ea? O știe numai Isus-Iubirea ce pregătește ziua și ceasul acela neasemuit.

Dumnezeu ne iubește de la începutul lumii; de pe când nu existam încă, din vreme când clipa strălucirii noastre efemere nu se plămădise încă. Dacă fericirea este să fii iubit, atunci ar trebui să fim cele mai fericite ființe din univers, pentru că ne bucurăm de cea mai mare iubire din univers. Fericirea însă nu este să fii iubit, ci să iubești. Fericit este cel ce iubește. Să iubești și să fii iubit de ființa iubită este paradis.

Făpturi ale Iubirii, născute și protejate de mâna caldă și tandră a Providenței, având iertarea asigurată prin jertfa Iubirii întrupate, nu ne vom găsi fericirea decât atunci când vom iubi Iubirea. Din orice pereche a lumii, cel mai nefericit nu este cel cu iubirea înșelată, ci cel ce și-a pierdut iubirea. Omul ce nu iubește a pierdut cerul.

În întreaga Scriptură se aude ecoul strigătului lui Dumnezeu: „Fiule, dă-Mi inima ta...!” Este strigătul inimii de Tată ce de mii de ani este în așteptarea fiului risipitor. Numai revenindu-și în fire, regăsindu-și iubirea, acest fiu înstrăinat, devine cu adevărat fericit. Iubirea ne transformă din cerșetorii zdrențuroși ai fericirii, în fiii înveșmântați în slavă, ce se bucură plenar de ea.

Iubind pe Dumnezeu ne vom regăsi calea spre casa părintească, spre părinții ce ne așteaptă de atâta vreme. Vom regăsi fericirea inimii ce cântă, vom regăsi vraja părtășiei cu cerul, dialogul cu eternitatea.

Iubind pe Creatorul nostru vom redescoperi închinarea ce I se cuvine numai Lui, după ce ani grei ne-am însângerat genunchii închinându-ne idolilor. Vom găsi Templul Său și fericirea prezenței Sale, când susurul Lui blând ne va învălui ca Slava Lui să nu ne ucidă vremelnicia ființei. Vom descoperi pașii Lui ce trec prin aurul holdelor de vară, mireasma cerului Său în teii marginii de sat. Vor foșni pădurile a rugăciune și ne vor săruta pașii buzele fragilor sălbaticice. Lumea va redeveni ceea ce a fost, așternutul picioarelor Lui, unde vom îngenușea ca Maria ascultându-I minunea cuvintelor neasemuite.

Iubind pe Creatorul și Mântuitorul nostru, vom descoperi cu uimire că inimile ne vor bate mai cald și mai cu bunătate pentru semenul nostru, fratele nostru, ființa plămădită ca și noi prin mila și iubirea „Tatălui nostru”. Vom vedea în ei chipul și asemănarea Lui și vom întinde mâna cu ajutor și mângâiere în suferințele lor. Iubind pe Dumnezeu, țara va înceta să mai aibă orfani expuși exterminării, bătrâni ai nimănui și ființe singure în suferințele lor. Vom descoperi că sunt frații și surorile noastre, ființe atât de prețioase, pentru care Însuși Dumnezeu a luat chip de om ca să moară pe cruce în locul lor.

Iubirea schimbă ființele noastre. Ea schimbă țara și lumea. Ne vom lăsa schimbați de ea sau vom rătați nefericiți o viață, căutând ceea ce ne era atât de la îndemână? Stăm la poarta Raiului și masa iubirii ne este întinsă. Suntem așteptați de mii de ani la sărbătoarea nunții noastre. Chemarea la fericire eternă ne este lansată de două mii de ani. Nu ne desparte nimeni și nimic decât nestatornicia și confuzia inimii noastre.

Fiule dă-mi inima ta... este și azi strigătul Tatălui ceresc care ne iubește. Dăruiește-i inima și iubindu-L vei fi fericit.

(nr. 181/feb. 07)